

Charles E. Fritch - TRANSPORT

Slunce viselo na bledé bezmračné obloze jako ohnivý míč. Popraskaná betonová dálnice, táhnoucí se přes rozpálenou poušť až k zamlženým horám na obzoru, se ve žhavém vzduchu neskutečně chvěla.

Simon, sedící za volantem nemocniční zásobovací dodávky, si hřbetem ruky otřel spocené čelo. "Strašné vedro, že?" ozvalo se ze sousedního sedadla. Přikývl a očima zálibně přešel postavu dívky, oblečené jen v absolutně nezbytné minimum.

"Raději dávej pozor na cestu," šlehla po něm pohledem, jenž neskrýval, že jeho pozornost jí lichotila.

"Myslím, že bys ke mně měla být milejší," zazubil se. "Je docela možné, že jsem jediný muž, který vůbec ještě široko daleko zbyl!"

"Možná, že to jednou vezmu na vědomí," zasmála se zvonivě.

"Lidé jsou stejně divní tvorové," zafilozofoval Simon. "Všude kolem nás je zkáza a smrt, ale my tu vesele laškujeme, jako by se vůbec nic nestalo. Ale možná, že je to jediná možnost, jak si zachovat zdravý rozum. Ani se mi nechce věřit, že ještě před dvěma dny jsme si byli naprosto cizí. Muselo to být nějaké záhadné řízení osudu, že jsme se v tom šíleném světě vůbec našli!"

Náhle zpozorněl a jeho bezstarostný úsměv jako kouzlem zmizel. Oči se mu sevřely do úzkých štěrbin. "Mám takový dojem, že před námi nás čeká nějaká nepříjemnost," poznamenal ke své sousedce. Dívka mlčky přikývla, otočila se a zpod sedadla vytáhla automatickou kulovnici. Odsunula pojistku a pohybem závěru vsunula do hlavní náboj.

Silnice před nimi byla zablokovaná barikádou z kamenů, větví a zbytků ohořelých kmenů. Před ní stáli čtyři muži, z nichž dva byli ozbrojeni puškami.

Dívka spustila postranní okénko a pozvedla pušku. Pohlédla na Simona a povzbudivě se usmála. Mladý muž se neubránil obdivu. To děvče je opravdu jedinečné!

"Namířím to přímo proti barikádě a v poslední chvíli udělám kličku," řekl Simon. "Dobře se drž!"

"Opatrně, Simoně, hlavně si dej pozor na ty dva s puškami!" Přikývl a sešlápl pedál plynu až k podlaze. Motor zařval a vůz se řítit přímo na barikádu. Oba ozbrojenci pozvedli pušky a ostatní gestikulovali, aby přiměli Simona k zastavení.

Těsně před barikádou Simon dupl na brzdu a současně otočil volantem. Vůz s sebou smýkl, poskočil na dvou kolech a zahalil barikádu mrakem písku a prachu, pak proklouzl podél překážky a než se útočníci vzpamatovali, byl již z jejich dosahu.

Když si Simon vzpomněl na jejich zvířecí obličeje, holé lebky a strašlivé boláky na tělech, otřásl se. Od těch tvorů nebylo možno očekávat milosrdenství nebo jakýkoliv lidský cit.

Dívka uložila pušku zpět pod sedadlo a bylo vidět, že je hluboce otřesena tím, co právě prožili. Hystericky se zasmála. "To je zvláštní, že po nás nestříleli!"

"Asi neměli náboje nebo si je šetřili na lov nějaké jiné zvěře."

"Hnusní mrchožrouti! Přece museli vidět, že vezeme krev. Proč nás tedy chtěli zastavit?"

"Hladový člověk je zoufalý a za krev by dostali cokoli," řekl Simon. "Možná, že pár nemocnic ještě funguje a oni o nich vědí. V každém případě je krev za této situace nesmírně cenná věc a musíme ji všemi prostředky bránit."

Vůz uháněl dál po opuštěné silnici k zamlženým horám na obzoru. Simona napadla zvláštní myšlenka. Všechno, co člověk vybudoval, je v troskách, jen ta poušť se vůbec nezměnila. Nezajímalo ji, že ve světě lidí došlo k napadení po němž následoval odvetný úder vodíkovými bombami, pak odvěta za odvetu a znovu a znovu, až se postupně vše samo o sobě uklidnilo - nebylo totiž proti komu

vést další údery. Za horami, k nimž mířili, byly kostry měst se spálenými těly a mátožné se vlekoucími mrtvolnými postavami. Žhavé radioaktivní větry pálily, mrzačily, zabíjely a živé tvory měnily v otřesné mutanty.

Stejně tak tomu bylo v místě, odkud uprchli, ale naděje, že se jim přece jen podaří objevit místo, kde se ještě dá žít, je hnala kupředu. Simon si uvědomil, že přesto přese všechno měl vlastně nesmírné štěstí. Nejen, že unikl všem těm hrůzám, ale navíc našel někoho, kdo byl živý, a hlavně se z něho nestala obluda. Kdyby to všechno měl prožívat sám, určitě by už přišel o rozum.

Dívka ho náhle uchopila za ruku. "Něco je před námi!"

Simon zpomalil. Slunce již téměř zapadlo, nehostinná krajina kolem nabyla nádechu šedi a obrysy pozbyly ostrosti.

"Vypadá to, jako by tam ležel člověk," řekl Simon. "Zdá se, že je mrtvý, ale budme opatrní. Co když to jenom předstírá?"

Dívka uchopila pušku a vyklonila se z okna. Simon zastavil vůz, vytáhl z přihrádky palubní desky osmatřicítku a oba vystoupili. Když se přiblížili k tělu ležícímu na silnici, dívka stěží potlačila záchvěv hrůzy. Před nimi leželo nahé mužské tělo porostlé hustou hnědou srstí.

"Nechod příliš blízko, co když je to živé," varoval ji Simon, ale dívku jako by ten tvor přitahoval. Přistoupila k němu a hlavní pušky se dotkla jeho těla. Tvor se nepohnul. Konec hlavně pronikl srstí a narazil na tuhé tělo. Náhle se tvor vymrštil, bleskurychle uchopil pušku a vyrval ji z dívčiny rukou.

"Rychle, uskoč!" zařval Simon, ale pohled na hrozného tvora dívku jakoby paralyzoval. Kdysi to byl člověk, ale teď to mělo rudé, krví podlité oči, vlčí tesáky a zakřivené spáry, které hledaly její tělo. Simon vystřelil - jednou, dvakrát, třikrát. Obluda zařvala, pustila hlaveň pušky a zřítila se k zemi, kde zůstala nehybně ležet.

"Rychle pryč!" zvolal Simon, opatrně se rozhlížeje. "Možná, že jsou tu v okolí ještě další."

Dívka však byla zřejmě v šoku. Nebyla schopna odtrhnout oči od svíjející se obludy, stála bez pohnutí a jen se chvěla. Simon ji objal, odtáhl a vysadil do vozu.

Mezitím slunce zapadlo a poušť se rychle ochladila. Na obloze se jako zářící démanty na černém sametu objevily první hvězdy. Tragédie Země pro ně byla příliš vzdálenou a malichernou věcí, než aby ji braly na vědomí.

Simon odbočil z dálnice do pouště a asi po čtvrt hodině jízdy zastavil. Oba vystoupili, otevřeli zadní dveře nákladové kabiny a vlezli dovnitř. Dveře pečlivě uzamkli a posadili se na rozkládací lůžko. Podél stěny byly řady chladicích pultů s lahvemi naplněnými krví.

"Ten dnešní den mi připadal nekonečný."

Dívka svésila hlavu.

"Jsi unavená?" zeptal se starostlivě Simon.

"Ani ne, ale to příšerné vedro, a pak to nervové vypětí. To bylo nejhorší ze všeho." Pohlédla na Simona a uchopila ho za ruku. "Nebylo by lepší, kdybychom jeli v noci a ve dne spali?"

"Také mě to už napadlo a myslím, že by to bylo rozumné. Ale nejdříve..." Objal ji, přitiskl k sobě, a pak už patřili jen jeden druhému. Všechny hrůzy, které zažili a nebezpečí kolem nich - vše bylo pro tuto chvíli zapomenuto.

Později, když jí Simon něžně hladil vlasy, řekl: "Ty a já bychom pravděpodobně mohli znovu zalidnit svět, pokud bychom ovšem chtěli a hlavně, má-li to vůbec ještě nějaký význam."

Dívka se na něj šelmovsky usmála. "To má být něco jako nabídka k sňatku?"

"To záleží jenom na tobě. Třeba se staneme Adamem a Evou za zcela jiných okolností. Vyhnání z ráje už máme za sebou."

"Zajímavá myšlenka.. Ale stojí tento svět vůbec za to, abychom začínali znova od začátku?"

Simon povstal. "Co kdybychom si připili na to, že se nám podařilo přežít další den?"

"To není špatný nápad!"

Simon přistoupil k lednici. "Víš, že se mi ani nechce věřit, že už to je šest měsíců, co vybuchla poslední bomba?"

Dívčiny oči se zamžily. "A všechno, co se vytvářelo po milióny let, zničil člověk za jediný měsíc!"

Simon se vrátil se dvěma plnými sklenicemi. Usmál se a jednu podal dívce. "Máš pravdu, je to hrozné. Ale musíme brát věci takové, jaké jsou. A teď na zdraví!"

Vychlazený nápoj jim podráždil bolavé dásně, kde se místo vypadlých zubů začínaly proklubávat řady ostrých tesáků, ale nevšimli si toho. Je přece samozřejmé, že člověku vyrůstají nové zuby, když ty první přestanou sloužit, a tak labužnický popíjeli dál.

"Zvláštní," řekl Simon, když znovu naplnil sklenice, "že teprve teď jsem přišel na to, jak lahodná a zároveň výživná je sklenice chladné a husté červené krve!"

Přeložil Miroslav Martan